

ligger til grund for tilladelsen, fremgå af afgørelsen efter skovloven.

Muligheden for ikke at fastsætte en frist for bortfald tænkes især anvendt i afgørelser om fredskovspligt på erstatningsskovsarealer, hvor vilkåret om erstatnings-skov ville være overflødig, hvis afgørelsen skal kunne falde bort.

Til § 43

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 35, hvorefter miljøministeren kan deleger sine opgaver efter loven til Skov- og Naturstyrelsen eller andre institutioner under Miljøministeriet.

Efter forslaget er bestemmelsen neutral med hensyn til, hvilke myndigheder indenfor ministeriet ministeren kan deleger sin kompetence til. Det er dog stadig hensigten, at Skov- og Naturstyrelsen bemyndiges til at udøve en stor del af de beføjelser, der i forslaget er tillagt ministeren. Der tænkes herved især på beføjelserne til at foretage registreringer, træffe afgørelser efter loven og føre tilsyn med lovens overholdelse, mens ministerens beføjelser til at fastsætte regler traditionelt ikke delegeres. Bestemmelsen er desuden udvidet til også at gælde institutioner udenfor Miljøministeriet.

Til § 44

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 22. Efter forslaget er der ikke som i den gældende lovs § 22, stk. 2, en pligt for ministeren til at oplyse nye ejere om skovlovens regler mv.

Pligten til at oplyse nye ejere om skovloven blev indført i loven i 1996 og afløste en bestemmelse om, at nye ejere skulle give meddelelse til myndighederne om ejerskiftet. Oprindelig var myndighedernes behov for at blive bekendt med ejerskifte og at komme i kontakt med nye ejere især begrundet i, at fredskovspligten derved kunne blive noteret i tingbogen. Nu er fredskovsnoteringen gennemført, og tilbage står behovet for at komme i kontakt med nye ejere af hensyn til at vejlede og informere om skovloven regler. Selv om det ikke er indlysende, at man netop ved at kontakte nye ejere får den bedste ressourceudnyttelse eller den største effekt af information og formidling, bør det dog stadig være én blandt flere muligheder i tilrettelæggelsen af en fornuftig informationsindsats. Hjemmelen for ministeren til at indhente de oplysninger fra offentlige registre, som gør det muligt at få kendskab til nye ejere, bibeholdes derfor i forslaget.

Til § 45

Ad nr. 1)

Bestemmelsen er ny og giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om brugerbetaling i forbindelse med lovens administration, herunder til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved behandling af sager om tilladelser eller dispensationer og ved behandling af klagesager. En lignende bemyndigelse findes også i anden lovgivning på natur- og miljøområdet. Bestemmelsen tænkes anvendt i forbindelse med klagesagsbehandling i den hensigt at afskære de mindre betydende klagesager. Det forudsættes, at klagegebyret tilbagebetales i de tilfælde, hvor klagen imødekommes.

Ad nr. 2)

Formålet med bestemmelsen er at fremme og lette mulighederne for, at borgere, virksomheder og myndigheder kan kommunikere digitalt. Ved lov nr. 215 af 22. april 2002 blev der indsat en bestemmelse i forvaltningsloven (§ 32 a), som bemyndiger vedkommende minister til at fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning, og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation.

Bemyndigelsen i forvaltningslovens § 32 a omfatter ikke kommunikation mellem borgerne indbyrdes eller kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne. § 70 a giver bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af digital kommunikation mv., også for så vidt angår kommunikation mellem borgere og virksomheder indbyrdes samt kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne mv. Det er ikke hensigten, at den foreslåede bestemmelse skal anvendes i situationer, der dækkes af forvaltningslovens § 32 a.

Med bemyndigelsen for ministeren til at fastsætte nærmere regler kan der løbende tages højde for den teknologiske udvikling. Bemyndigelsen forventes f.eks. anvendt i tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt en bestemmelse hindrer digital kommunikation. I sådanne tilfælde vil ministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse kunne fjerne denne tvivl ved at fastsætte regler, der udtrykkeligt tillader digital kommunikation. Bemyndigelsen er endvidere relevant i tilfælde, hvor ministeren ønsker at fastsætte nærmere vilkår for den digitale kommunikation, herunder f.eks. fastsættelse af krav om anvendelse af bestemte formater mv.

Bemyndigelsen indeholder mulighed for at fastsætte regler om, at digital kommunikation kan anvendes.